

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Andrzej Turliški</i>
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Agnieszka Godlewska – Kur

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **M. J.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektroniczej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji pozwanego z dnia 16 lipca 2012 r. nr (...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od M. J. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektroniczej kwotę 360 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Andrzej Turliški

XVII AmT 55/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lipca 2012 r. Nr (...) Prezes Urzędu Komunikacji Elektroniczej (Prezes UKE) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na M. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą; (...) M. J. w Z. przy ul. (...), w związku z niewywiązywaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (PT) za rok obrotowy 2010 nałożył na M. J. karę pieniężną w wysokości 4500 zł, płatną do budżetu Państwa za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 PT obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych za 2010 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Od w/w decyzji M. J. (powód, odwołujący się) złożył odwołanie. Na podstawie art. 206 ust. 2 pkt 3 k.p.c. zaskarżył decyzję oraz wniósł o jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania.

Kwestionując zaskarżone rozstrzygnięcie administracyjne powód podniósł, że art. 209 ust. 1 PT stanowiący podstawę prawną decyzji nie penalizuje zachowania przypisanego skarżącemu.

W ocenie powoda wydane rozstrzygnięcie ma charakter karny, gdyż oparte jest na art. 209 ust. 1 pkt 1 PT o charakterze karnym. Tego rodzaju norm nie można poddawać wykładni rozszerzającej. Skoro zatem w tym przepisie karane jest zachowanie polegające na udzieleniu niepełnych lub nieprawdziwych informacji, to w żaden sposób nie daje się z niego wywieść, że karze podlega ich nieudzielenie.

Powód uważał, że Prezes UKE posiada wszelkie dane o jego mikroprzedsiębiorstwie i nie widział potrzeby wykonywać dyspozycję art. 7 ust. 2 PT.

Decyzja została wydana bez zapewnienia powodowi praw przewidzianych w procedurze karnej, a poza tym tryb postępowania administracyjnego nie daje gwarancji ochrony jego praw w dwuinstancyjnym postępowaniu, z uwzględnieniem, że kontrola orzeczenia musi należeć do sądu o pełnej jurysdykcji.

Z ostrożności procesowej powód wniósł o przesłuchanie świadka na okoliczności wskazane w decyzji, tak co do sytuacji materialnej powoda, jak i jego rozmów z pracownikami UKE, na okoliczność czy wiedza Prezesa UKE na temat przedsiębiorstwa skarżącego jest wystarczająca.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania w całości, przeprowadzenie dowodu z dokumentów stanowiących karty akt administracyjnych – na okoliczność przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE stanu faktycznego sprawy oraz treści decyzji, oddalenie wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu ze świadka oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Na podstawie art. 7 ust. 2 PT przedsiębiorca telekomunikacyjny ma obowiązek przedłożenia corocznie do dnia 31 marca danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za poprzedni rok.

Bezsporne jest, że M. J. działający jako przedsiębiorca telekomunikacyjny nie przedłożył Prezesowi UKE w terminie do 31 marca 2011 r. ww. danych za 2010 r. w sytuacji, gdy jego roczne przychody z tytułu działalności telekomunikacyjnej w 2010 r. były mniejsze od kwoty 4.000.000 zł.

Zakres danych do przekazania został określony przez Ministra Infrastruktury w rozporządzeniu z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie wzorów formularzy służących do przekazywania danych dotyczących działalności telekomunikacyjnej (Dz.U. Nr 5, poz. 22). Mimo wezwania ze strony Prezesa UKE powód nie przekazał mu danych o wielkości przychodu osiągniętego w 2011 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda uznając, że okoliczności w nim wskazane nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie nie jest uzasadnione, a zaskarżona nim decyzja jest trafna.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że M. J. jako przedsiębiorca telekomunikacyjny spełniający wymogi przychodów z tytułu działalności telekomunikacyjnej obowiązany był w terminie do 31 marca 2011 r., bez uprzedniego wezwania, przekazać Prezesowi (...) dane dotyczące rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych. Obowiązek ten wynika bezpośrednio przepisu art. 7 ust. 2 PT i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnej. Przedsiębiorca telekomunikacyjny samodzielnie ustala, jakim obowiązkiem informacyjnym podlega (S. Piątek Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz; Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005, str. 157 i 158).

W związku z tym powód powinien wybrać i wypełnić właściwy formularz z danymi i informacjami dotyczącymi jego działalności telekomunikacyjnej. Formularz ten powinien złożyć Prezesowi UKE do dnia 31 marca każdego roku.

Z tego względu nie zasługują na uwzględnienie wyjaśnienia powoda, że nie miał przekonania, iż jest obowiązany przekazać dane Prezesowi UKE, a otrzymywane formularze nie odpowiadałyby charakterowi prowadzonej przez niego działalności. Nie może też skutecznie podnosić, że rozmowy prowadzone z pracownikiem UKE sugerowały, że wiedza Prezesa UKE o jego przedsiębiorstwie jest wystarczająca. Z tego też powodu nie został dopuszczony środek dowodowy wnioskowany przez skarżącego.

Zachowanie powoda uprawniało pozwanego do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 209 ust. 1 pkt 1 PT w brzmieniu: Kto udziela niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarcza dokumenty zawierające takie informacje przewidziane ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych podlega karze pieniężnej. Wbrew stanowisku odwołania przepis ten nie jest przepisem karnym tylko przepisem prawa administracyjnego konkretyzującym zdarzenia, których wystąpienie obliguje Prezesa UKE do nałożenia kary prawa administracyjnego. Z tego powodu analizowany przepis nie podlega restrykcyjnym zasadom wykładni właściwym dla prawa karnego. Wykładnia językowa art. 209 ust. 1 pkt 1 PT nie prowadzi do racjonalnych wniosków. Nie sposób bowiem uznać, że ustawodawca nakazuje nakładać na przedsiębiorcę karę pieniężną za udzielenie niepełnych lub nieprawdziwych danych bądź informacji, a odstępuje od karania w przypadku gdy przedsiębiorca w ogóle nie przekazuje wymaganych prawem informacji lub dokumentów. Przy czym przez nieprzekazanie należy rozumieć każde uchybienie terminowi określonym w art. 7 ust. 2 PT ustanowionemu do takiej czynności (por. w tej kwestii również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r. sygn. akt III SK 35/08).

Zgodzić się trzeba z Prezesem UKE, że do ustalenia hipotezy normy art. 209 ust. 1 pkt 1 PT niezbędne jest posłużenie się wykładnią logiczną.

W tym zakresie należy posłużyć się wnioskowaniem argumentum a minori ad maius, z którego wynika, że komu nie wolno czynić mniej, temu tym bardziej nie wolno czynić więcej. W odniesieniu do analizowanego przepisu nieudzielenie informacji lub niedostarczenie danych jest przy użyciu powyższej reguły interpretacyjnej zagrożone karą pieniężną, ponieważ karą pieniężną zagrożone jest uchybienie mniejsze polegające na udzielaniu niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarczanie dokumentów zawierających takie informacje. Skoro bowiem dostarczanie tylko części dokumentów czy danych (informacji) podlega karze pieniężnej, to tym bardziej takiej karze podlega ich nieprzedstawienie.

Trafność wniosków wynikających z logicznej wykładni art. 209 ust. 1 pkt 1 PT w brzmieniu z dnia wydania decyzji znajduje pełne potwierdzenie w wyroku z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt II GSK 851/11 wydanym przez Naczelny Sąd Administracyjny.

W przedstawionej sytuacji powód nie przedkładając w ustawowym terminie danych za 2010 r. o rodzaju i zakresie wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych podlegał karze na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 PT.

Ponieważ skarżący nie podał Prezesowi UKE danych do ustalenia podstawy wymiaru kary ten działając na podstawie art. 210 ust. 3 pkt 2 PT jako tę podstawę przyjął kwotę 500.000 zł. Z uwagi na brzmienie tego przepisu bezzasadny był wniosek dowodowy zgłoszony przez powoda na okoliczność jego sytuacji materialnej.

Kara pieniężna w kwocie 4.500 zł spełniała wymogi stawiane przez przepisy art. 210 ust. 1 i ust. 2 PT, gdyż nie przekroczyła 3% szacunkowej podstawy jej wymiaru i była adekwatna do zakresu naruszenia, dotychczasowej niekaralności powoda i nie stanowiła dla niego nadmiernego obciążenia finansowego. Jednocześnie spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą.

Odnośnie do zarzutów odwołania niezapełnienia powodowi praw do obrony w postępowaniu administracyjnym Sąd stwierdził ich bezzasadność.

M. J. był poinformowany o wszczęciu postępowania i wezwany do zajęcia stanowiska, lecz ze swoich uprawnień nie skorzystał. Nie podał również danych do ustalenia podstawy wymiaru kary.

Niezrozumiałe są też jego zarzuty co do nie zapewnienia mu dwuinstancyjnego postępowania i kontroli sądowej wydanej decyzji. Powód ma zapewnione rozpoznanie swojej sprawy w dwóch instancjach: przed Sądem Okręgowym w Warszawie i Sądem Apelacyjnym w Warszawie w razie wniesienia apelacji. Ma również prawo zaskarżania wyroku Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną do Sądu Najwyższego.

Z tych wszystkich powodów odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. jako bezzasadne.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Andrzej Turliński